

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1553. usque ad annum 1557

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1771

VD18 9011857X

§. 18. De Casistis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66565)

intra quod de pœnitentis emendatione experimentum capere, ac de firma ejus conversione certitudinem haurire oportet, primum longo post Sancti Caroli ætatem tempore invaluerint, eundemque authoritatis gradum consecuti fuerint, quem hodie dum obtinent.

§. XVIII.

De Casistis.

Ceterum mihi persuasum habeo, quod multitudo Casistarum, qui in posterioribus duobus sæculis scripserunt, Evangelicæ morum doctrinæ progressum valde retardarit; equidem florente Ecclesia ejus generis homines erant haud cogniti, cum eorum potissimi nec inter probatos Theologos, nec veros Canonistas, nec inter celebres Philosophos numerandi sint, ac insuper illi, qui sincero corde Christianam fidem profitebantur, nequaquam in spurios ejusmodi Doctores inquirebant, ut vitæ suæ rationes instituendi modum, aut mores componendi regulas ab eis addiscerent, vel unacum illis discuterent, an relicta magis certa probabilem, vel non cognita certitudine probabiliorem partem sequi liceat, aut etiam in communibus, ac quotidianis vitæ actionibus Christianus finis præfigendus sit? cuncta enim eorum dubia Sacræ Paginæ, quarum lectioni

ctiōni assidue vacabant, absque omni obscuritate, & sine adulationis periculo dissolvebant, nec etiam sciebantur æquivocationes, restrictiones mentales, & tot alia erronea principia, quæ tantam cladem Ecclesiæ intulerunt, totque Christianorum mores corruperunt, ac novissimis sæculis Hypocrisin, & Pharisaismum introduxerunt: unde haud temere arbitror, quod tum Ecclesiæ Patres velut fulmine tacti obriguissent, si quisquam illis ex prophetico oraculo annuntiasset, quod ejusmodi opiniones veritati, ac Christianæ simplicitati tantopere adversantes progressu temporis adeo præpotens in Ecclesia dominium sibi essent vendicaturæ, ut omnium ferme Pastorum, & fidelium multitudinem suo jugo subjecturæ forent. Insuper hoc earum imperium nimis erat diuturnum, & quod adhuc magis mirandum, illud eo primum incipiebat tempore, quo alibi ignorantix tenebræ de die in diem magis, magisque dissipabantur. Porro hoc Deo ita permittente factum, ut eo illustrius Divina veritas triumpharet, ac celebriori, magisque perennatura victoria errores, & mendacia debellaret. Nihilominus hæc probra quamvis a Viris me longe doctioribus objecta fuerint, de potissimis quidem, non autem de omnibus Casistis intellecta vo-

lumus; æquitatis enim lege laudem illis, quibus debetur, tribuere cogimur; quippe illi, qui in decidendis conscientiae casibus, ac præscribendis morum regulis nonnisi veritatis lucem, Evangelii præcepta, Sanctorum Patrum sententias, ac sani iudicii rationes secuti fuere, omni veneratione digni sunt, atque ipsa Ecclesia non sine ingenti solatio gloriatur, quod intra sinum suum pene innumeros ejusmodi Duces, ac Magistros scientia illustrissimos numeret, qui componendis moribus non sine maximo animarum profectu insudarunt, ac nonnisi juxta Ecclesiae mentem calamos suos strinxerunt, seque ardenti studio pene infinitis opinionibus mere humanis opposuerunt, ac sensim ab eis imperitum vulgus abstraxerunt. Inter hos autem comprehendimus illos, qui integra fide veritatem quærentes suæ salutis serio incumbere statuerunt.

§. XIX.

De Mysticis.

Verum morum Doctrinam in recentioribus sæculis adhuc alterius generis hostes impugnabant, de quibus tamen pariter Ecclesia victoriam reportavit. Hi erant falsi Mystici, vulgo dicti *Spirituales*, qui relicta vera pietate suis deliriis sese manciparunt, & non raro
in